

Cầu Cho Cha Mẹ

Tường Vi

Bác Tấn ghé nhà tôi chỉ mỗi một lần sau một buổi họp tại Saarbrücken. Thì cách đây độ hai năm ở thành phố Strasbourg, khi tôi đến thăm bác, thì Bác đã nằm yên đấy. Tiếc nuôi, tôi nghĩ thầm: phải chi mình ghé thăm Bác sớm hơn mới phải. Trong đời, chắc rồi sẽ còn nhiều lần làm cho ta tiếc nuôi.

Cuộc đời bon chen rong ruổi để rồi cũng đến ngày nhắm mắt xuôi tay, bỏ lại hết tất cả để mà đi. Hôm đó trong buổi lễ, bài thơ do Sư bà Như Tuấn đọc làm chúng tôi không cầm được nước mắt. Chị bạn đứng cạnh bên khóc nức lên, tôi biết chị nhớ mẹ của chị vừa mới qua đời ở Việt nam. Tôi quàng vai qua an ủi chị, cũng như an ủi tôi, những đứa con không còn mẹ. Biết là đến một lúc nào đó mình cũng sẽ mất ba mẹ, vì đời có gì là tồn tại mãi mãi.

Đêm đêm thăm ánh đèn trời
Cầu cho cha mẹ sống đời với con.

Hài cốt của bác sẽ được con cháu mang về Việt nam như lòng Bác mong muốn. Bôn ba nhiều nhưng đến phút cuối cũng còn đem thân xác này vun xới cho đất Mẹ thêm màu mỡ. Trong lòng chúng ta ai mà không mong lá rụng được về cội, nước chảy sẽ về nguồn cũng như dòng sông bao giờ cũng quay về bến cũ. Ngày ra đi ta còn son trẻ, nay mái tóc đã già, nhưng một khi bước xuống thuyền ra đi thì không được quyền tiếc nuôi. Thật diễm phúc thay cho những ai còn cha mẹ sống cận kề, để được hầu hạ lo lắng cho cha mẹ, đền đáp ơn nghĩa sinh thành. Có còn cha mẹ để thấy tuổi ấu thơ như dài thêm ra. Khi xa cha mẹ rồi đứa con bắt buộc phải tự lập và trưởng thành.

Hôm nay được tin anh Hiệp mất mẹ, gọi điện thoại cho anh, câu đầu tiên tôi nói:

- Thêm một người nữa cái bông hồng trắng.

Một điều mà tất cả chúng ta hằng lo sợ, nhưng chắc chắn phải đến, là trở thành những đứa con mồ côi... Gửi tặng tất cả những ai trên đời khi biết mình mất mẹ bài thơ thật hay của thầy Nhất Hạnh trong quyển Bông Hồng Cài Áo:

năm xưa tôi còn nhỏ
mẹ tôi đã qua đời!
lần đầu tiên tôi hiểu
thân phận kẻ mồ côi.
quanh tôi ai cũng khóc
im lặng tôi sầu thôi
để dòng nước mắt chảy
là bớt khổ đi rồi...
hoàng hôn phủ trên mộ
chuông chùa nhẹ rơi rơi
tôi thấy tôi mất mẹ
là mất cả bầu trời.

Mỗi khi buồn thì bạn hãy ôm mặt mà khóc cho hả hê, còn khi vui thì bạn cứ cười cho thỏa thích. Hãy sống thật như một dòng sông, vì dòng sông không biết giả dối bao giờ, để sau đó chở theo trong ký ức của mình thật nhiều kỷ niệm củ bạn bè quen biết những lúc sống tha hương. Vì bạn có biết, tất cả rồi cũng bỏ ta mà đi.

Như nhà văn Duyên Anh đã viết: "Tất cả chúng ta đều sống trong một quán trọ, trước ngưỡng cửa thiên đường". Với tôi, khi cha mẹ bệnh hoạn ốm đau, nằm thoi thóp như chỉ mảnh treo trước gió, tôi thấy đường như tôi sắp đánh mất đi quyền tự điển của cuộc đời, mà một phần của đời tôi nằm trong đó.

